

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

CERCETEAZĂ-TE PE TINE CA SĂ GĂSEȘTI PRICINA SUFERINȚEI TALE

DUMINICA A 4-A DUPĂ PAȘTI
*(Vindecarea slăbănogului
de la Vitezda)*

**SF. MÇ. VASILISC ȘI MARCEL;
SF. PĂRINȚI DE LA SINODUL
AL II-LEA ECUMENIC**

Binecuvântat este omul care, cu răbdare și nădejde în Dumnezeu, îndură toată suferința din viața aceasta. Cel care nu clevește când se află în suferință, ci cercetează pricinile suferinței cu răbdare și nădejde în Dumnezeu. Cercetând pricinile suferinței sale, le va găsi în sine, sau în părinți sau în cei din preajma lui. David a suferit pentru păcatele sale; Ieroboam a suferit pentru păcatele tatălui său, împăratul Solomon; prorocii au suferit pentru păcatele celor din preajma lor.

Dacă cel ce se află în suferință ar căuta mai departe și mai adânc pricinile suferinței sale, le va găsi în necredința cea dintâi a omului față de Dumnezeu sau în duhul răului celui întunecat și rău, sau în iubirea lui Dumnezeu și rânduiala lui Dumnezeu cea tămăduitoare. Adam și Eva au suferit pentru lipsa lor de credință față de Dumnezeu, dreptul Iov a suferit din pricina duhului celui rău; bărbatul născut orb a suferit spre slava lui Dumnezeu și răsplata sa veșnică.

Slăbănogul de la scaldătoarea Vitezda a suferit pentru păcatele sale. Iar prin suferința sa de 38 de ani a pus în evidență răbdarea sa, căci suferința este calea prin care Dumnezeu vindecă suflul de lepra păcatului.

Sfintele Scripturi, istoria Bisericii dau cele mai mari pilde de răbdare în suferință și Evanghelia de astăzi ne mai arată două mari taine. Prima, că omul care fusese bolnav vreme îndelungată, purta pricina bolii sale în păcatul său. A doua, că Mântuitorul Iisus Hristos l-a tămăduit pe suferind prin cuvintele:

Ruinele scaldătorii Vitezda

„Ia-ți patul tău și umblă!”. Deci l-a tămăduit cu puterea Sa Dumnezeiască.

Deși cele cinci pridvoare de la Scaldătoarea Vitezda au ajuns o ruină cu multă vreme în urmă, povestea aceasta nu este departe de noi, ci ea are legătură cu viața noastră.

Bolnavul de la Vitezda nu avea om care să-l arunce în scaldătoare. Pentru el singurul om milostiv este Domnul, mai milostiv decât o rudenie sau un prieten, mai lucrător decât o slugă. El a venit astfel la scaldătoarea Vitezda ca prin fapte, iar nu prin vorbe să pună în evidență învârtoșarea inimii oamenilor și nepăsarea în care zace lumea, și Omul a venit pentru om. În aceasta stă și mântuirea omului, în primul rând în

lucrarea lui Dumnezeu. În al doilea rând, prin conlucrarea în credință și fapte bune a omului cu Dumnezeu. Când l-a întâlnit la Ierusalim în templu, Mântuitorul i-a spus: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău”. Apoi trecând nevătămat prin toate murdăriile și răutățile evreilor, răspândește prin cuvânt și faptă Evanghelia Sa, până când și-a arătat adevărata Sa măreție, prin umilire și prin moarte, pentru a birui moartea. Așadar slavă Lui dimpreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Treimea Cea de o ființă și nedespărțită, acum și pururea, și-n vecii vecilor.

Domnul fie cu dumneavoastră! ❖

Părintele Dinu Pompiliu

ROMÂNI LA LOCURILE SFINTE

Nazaret - pictura fraților Moroșanu

„Dormition” - frescă frații Moroșanu

Cei care ajung măcar o dată în Țara Sfântă, au ocazia să fie mai aproape de Hristos și să înțeleagă mai bine istoria creștinismului și a mântuirii neamului omenesc. De aceea aceste meleaguri au atras sute de ani pe români. Astăzi ei vin cu zecile de mii în această țară. Dar din totdeauna românii au fost nu doar călători la Locurile Sfinte, dar mai ales au ajutat și ocrotit în multe feluri aceste locuri și credincioșii care locuiau aici.

Un trecut zbucimant al acestor meleaguri, căci pacea nu a prea avut loc aici, deși Ierusalimul ar fi, etimologic, orașul păcii. Poate doar anii 312-518, perioada bizantină, a fost cea mai pașnică și mai înfloritoare pentru creștinism, căci Sfânta împărăteasă Elena, mama împăratului Constantin, va construi mai multe biserici, va găsi lemnul Crucii, următorii bazilei bizantine întărind aceste biserici. Anul 614 va aduce invazia perșilor, care vor dărâma aproape toate bisericile creștine și vor omorî mulți credincioși. Arabii islamici, turcii, albanezii musulmani cuceresc aceste locuri și îngreunează mult atât accesul cât și traiul creștinilor aici, până la începutul secolului XX, când, la încheierea primului război mondial, Țara Sfântă va fi guvernată de englezi. Doar în secolele XI și XII Locurile Sfinte vor cunoaște protecția cruciaților și a templierilor.

De aceea, ca și mănăstirile din Sfântul Munte Athos, și lăcașurile creștine din Țara Sfântă vor cunoaște ajutorul generos și necondiționat al domnilor români. Aș aminti doar, spre exemplu, că biblioteca Mănăstirii Sfântul Sava păstrează un codex cu o inscripție ce confirmă că Mănăstirea Sfântul Sava, ctitorită de Împăratul Iustinian al Bizanțului, a fost refăcută „după stăruințele domnilor Valahiei” și cu banii lor. Pentru refacerea mănăstirii, domnitorul Neagoe Basarab a trimis bani prin egumenul Ioachim Valahul. Iar dintr-o scrisoare trimisă de călugării români de la Mănăstirea Sfântul Sava domniței Ruxandra, soția domnitorului Alexandru Lăpușneanu și fiica lui Petru Rareș, aflăm de generozitatea domnului român.

Pioșenia domnitorilor români s-a exprimat în numeroasele danii prin care mănăstiri și sate românești erau „închinat” Bisericii Sfântului Mormânt sau altor așezăminte

religioase din Țara Sfântă. Să mai spunem că aproape toate bisericile, mănăstirile, locurile sfinte din Israel și Palestina de azi pot da mărturie despre dărnicia și jertfa de suflet a românilor. Primele ajutoare materiale românești cunoscute acordate Patriarhiei de Ierusalim se datorează evlaviosului domn Neagoe Basarab al Țării Românești (1512-1521), căci Gavril Protul scrie că „au dăruit și au îmbogățit... și sfânta cetate a Ierusalimului, Sionul, care este mama Bisericilor... dempreună cu toate bisericile denprejurul ei”. În 1560, Alexandru Vodă Lăpușneanu al Moldovei dăruia Sfântului Mormânt și mănăstirii Sfântul Sava satul Ocna. Mănăstirea Sfântul Sava se va învrednici de danii mult mai bogate din partea domnitorului Petru Șchiopul al Moldovei (1574-1579 și 1582-1591).

Să amintim, de pildă, că mulți patriarhi ai Ierusalimului au fost găzduiți în vremuri de restriște de Țările Române, mai ales de domnitorii acestora. Fără exagerare am putea spune că adevărata reședință a Patriarhului Dositei a fost la București și la Iași, și nicidecum la Ierusalim. În 1670 era la București, unde a cunoscut pe mitropolitul Sava Brancovici al Transilvaniei, apoi la Iași, unde domnea prietenul său Gheorghe Duca. Acesta îi închină atunci mănăstirile Cetățuia, ctitoria sa din anii 1668-1672, deci înainte de terminarea lucrărilor de zidire și pictare, precum și Hlincea, ctitoria Mariei, fiica lui Petru Șchiopul și soția lui Zotu Țigara, de la sfârșitul secolului al XVI-lea. Prin daniile primite acum - vreo 20.000 de taleri, Dositei a izbutit să refacă biserica Nașterii Domnului din Betleem. La Betleem aflăm azi, chiar pe locul Nașterii, steaua de argint dăruită

probabil la 1717 de Ioan Mavrocordat, iar capeteasma cea mare a bisericii, bogat ornamentată, a fost lucrată în Țara Românească, pe cheltuiala domnitorului Șerban Cantacuzino.

Deci istoria Bisericii de la Locurile Sfinte este împletită cu cea a Țărilor Române. Dintre mărturiile românești de la Sfântul Mormânt amintim doar câteva: discul de aur masiv, ce marchează locul Crucii pe Golgota, dăruit de Șerban Cantacuzino; crucea de argint aurit, de 1,41 m, dăruită de Istratie Dabija, domnul Moldovei (1661-1665); chivote de argint, tetraevangheliere donate de Ștefan Rareș, doamna Elena Rareș, Matei Basarab; sabia lui Constantin Brâncoveanu și multe altele ce se află în Tezaurul Sfântului Mormânt.

O biserică vizitată azi de mii de pelerini din toată lumea este biserica Schimbării la Față de pe Muntele Tabor construită de doi români, arhimandritul Irinarh Roseti, cu metanie din mănăstirea Neamț, ucenic al Sfântului Paisie de la Neamț, și Nectarie Banul. Ridicată pe locul unei mai vechi biserici bizantine, între anii 1859 și 1863, când Irinarh Roseti pleacă la Domnul, înmormântat fiind în partea dreaptă a altarului bisericii. Lucrările sunt continuate de Nectarie Banul, care la bătrânețe se retrage la mănăstirea Sfântul Sava, iar mănăstirea de la Tabor intră sub jurisdicția Patriarhiei Ierusalimului, azi aparținând canonic de Mitropolia Nazaretului.

Când vizitezi biserica ortodoxă Sfântul Arhangel Gavril de la Nazaret, nu poți să nu observi pictura refăcută de doi frați români, Gavril și Mihai Moroșanu, în anul 1978. Această lucrare a fost un dar al Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române, așa cum consemnează pisanția în limba română. Pe pereții interiori află sfinți români, precum Cuvioasa Parascheva sau Ioan cel Nou de la Suceava. Să mai spunem că frații Moroșanu au pictat o frescă a Adormirii Maicii Domnului în cripta bisericii benedictine „Haghia Sion”, Dormition, ridicată pe locul adormirii Maicii Domnului.

Și dacă rămânem în Ierusalim, să aflăm că între Mănăstirea Curtea de Argeș și mănăstirea catolică Pater Noster este o legătură specială: ambele poartă amprenta lui André Lecomte du Nouÿ, arhitect francez, care s-a îngrijit de

Așezământul românesc de la Ierusalim

—❖❖❖❖❖❖❖❖— Așezământul românesc de la Ierihon

—❖❖❖❖❖❖❖❖— Preoții David Pristavu și Dinu Pompiliu

ambele. Și mai știm că la mănăstirea Pater Noster și Regina Maria a contribuit cu fonduri, de unde respectul arătat românilor prin scrierea rugăciunii Tatăl nostru în limba română în dreapta altarului.

Nu putem părăsi Ierusalimul fără a aminti un prim așezământ al românilor, cel care azi are rolul de Reprezență a Patriarhiei Române la Locurile Sfinte. Ridicat din inițiativa renumitului om de cultură Teodor Burada, cel care, după adunarea fondurilor prin colectă publică (1906), la 21 martie 1912 însemnează locul pentru Sfântului locaș. Deși lucrările au fost oprite din cauza războiului, în 1927, Patriarhul Miron Cristea, vizitând Locurile Sfinte din Palestina, dispune ridicarea a două biserici, una în Ierusalim și cealaltă la râul Iordan, arhitecții Ioan Berechet și Andony Baramki făcând planurile celor două biserici. La 28 martie 1935 s-a pus piatră de temelie a Așezământului din Ierusalim, lucrările terminându-se în 1938, când Biserica Ortodoxă Română binecuvintează și plecarea a 150 de pelerini români la slujba învierii din Ierusalim. Între 1939-1945, lucrările s-au oprit, tot din cauza războiului. Reparațiile și îmbunătățirile s-au reluat după 1948, multe piese de mobilier și obiecte religioase fiind refăcute în atelierelor Patriarhiei Române și terminate în 1975, în vremea Arhim. Lucian Florea, superior al Așezământului. După refacerea picturii de către Gheorghe Popescu și Niculina Dona din București, la 28 mai 1975, biserica de la Ierusalim a fost sfințită de către Patriarhul Justinian Marina, cu participarea a numeroși ierarhi și a Patriarhului Benediktos al Ierusalimului.

Un alt așezământ românesc este schitul

Mormântul ieromonahului Damian Stog

„Sfântul Ioan Botezătorul” de la Iordan, azi complet ruinat, care se află la 45 km de Ierusalim și la 8 km est de Ierihon. Datorită sfințeniei locului, s-au stabilit pe malul Iordanului de-a lungul timpului mulțime de pustnici care au format apoi obști, începând încă din secolul al XV-lea, odată cu prezența Cuviosului Părinte Iosif de la Bisericani, iar la sfârșitul secolului al XIX-lea se aflau în peșterile de pe valea Iordanului peste 20 de pustnici. Văzând râvna acestor asceți ai pustiei, în anul 1927 Patriarhia Română a cumpărat un teren pe malul râului Iordan, nu departe de locul unde Mântuitorul primise Botezul de la Sfântul Ioan Botezătorul, loc ce amintește și de trecerea lui Iosua cu Chivotul Legii, de înălțarea la cer în car de foc a Sfântului Prooroc Ilie Tezvitianul, de nevoințele Sfintei Maria Egipteanca, de Cuviosul Zosima, de Sfântul Gherasim și de viețuirea Cuvioasei Parascheva de la Iași în pustia Iordanului. Început în 1935, a fost terminat în 1936, iar între anii 1947-1953 a fost condus de către Sfântul Ioan Iacob de la Neamț. Urmașul în egumenie al Sfântului Ioan Iacob a fost ales schimonahul Iuvenalie Streinul. Ulterior, războiul aduce pagube mari schitului, iar călugării se retrag la Ierihon. Moartea tragică - dar martirică, în ascultare - a Cuviosului Părinte Damian Stogu, ucis de un ostaș arab la 1 august 1970, a făcut să fie întreruptă complet viața monahală românească la Așezământul de la Iordan, iar apoi fiind în zona de graniță dintre Israel și Iordania, va fi închis, în prezent zona fiind minată. Poate în viitor vom putea recupera acest lăcaș, iar schitul va continua tradiția nevoitorilor români.

Mormântul Cuviosului Părinte Damian Stog se află în Ierihon, la Biserica „Dudul lui Zaheu”. Credem că jertfa și nevoințele româ-

nilor pe aceste locuri nu au rămas nerăsplătite de Dumnezeu, căci iată că Așezământul Românesc de la Ierihon, loc în special de găzduire a pelerinilor români, dar și de rugăciune, a fost ridicat între 1999 și 2013 pe un teren dăruit de familia Samoilă, cu contribuția statului și Bisericii Ortodoxe Române. Dar mai ales din dragostea sutelor de muncitori români din construcții ce lucrau în Israel, care veneau cu multă dragoste, sâmbăta, în ziua lor liberă, să muncească benevol la ridicarea bisericii, a paraclisului, a casei de pelerini.

În Țara Sfântă s-au nevoit mulți români, călugări și călugărițe, unii știuți, mulți necunoscuți. Și azi sunt monahi români în mai toate mănăstirile ortodoxe din Israel și Palestina.

Dar să nu-i uităm nici pe preoții ce însoțesc grupurile de pelerini români, și-i fac să se nască la viața duhovnicească cea adevărată. Cu drag, aș menționa doar două nume, - îmi cer iertare pentru mulți alți preoți! - părintele Dinu Pompiliu, care din dorința de a duce cât mai mulți pelerini la Locurile Sfinte, cu binecuvântarea PF Patriarh Daniel, a pus în anul 2008 bazele agenției de turism „Basilica Travel”. Azi în Israel vin anual peste 50.000 de români, România fiind a cincea țară din lume după numărul de pelerini la Locurile Sfinte. Al doilea nume ar fi al celui care de 25 de ani se află în Țara Sfântă și călăuzește cu mult har grupurile de pelerini din țară: părintele David Pristavu.

Dar sunt mulți cei ce trudesc ca pelerinii români să cunoască Țara Sfântă și să-L afle, mai aproape și mai adânc ca niciodată, pe Hristos și Cuvântul său Evanghelic.

Veniți dar și descoperiți-L pe Hristos, dar și lucrarea de sute de ani a românilor pe aceste meleaguri. Despre care noi doar în treacă am amintit câte ceva. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 22-29 MAI 2016

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 22 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 25 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 27 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 22 ³⁰ -05 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Priveghere de toată noaptea: Vecenie cu Litie, Utrenie și Sf. Liturghie, Parasas cu pomenirea morților
Sâmbătă 28 mai	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 29 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Paști (a Samarinenței) – Utrenia, Sf. Liturghie

SFÂNTUL IOAN RUSUL, PILDĂ DE SMERENIE ȘI RĂBDARE

Biserica Ortodoxă prăznuiește pe 27 mai pe Sfântul Ioan Rusul, născut într-un sătuc din Rusia, în jurul anului 1690. O vreme prizonier la turci, unde, mărturisindu-și cu tărie credința ortodoxă, se mută la Domnul în anul 1730. Românii au mare evlavie la Sfântul Ioan Rusul pentru că au primit tămăduiri, prunci și alte rezolvări minunate în necazurile lor.

Ioan a participat ca soldat în războiul pornit în 1711 de țarul Petru cel Mare împotriva turcilor. Ajuns prizonier între tătari în timpul luptelor pentru dezrobirea Azofului, cuviosul este vândut unui ofițer turc și dus în ținutul Procopie, din Asia Mică, aproape de Cezareea Capadociei.

Zile amare urmează pentru Ioan, căci este chinuit și îndemnat să se lepede de Hristos pentru a-și ușura suferințele. La toate el răspunde cu răbdare, mult curaj și nădejde, căci preferă să moară decât să se lepede de Hristos Cel Înviaț. „Dacă mă lași liber în credința mea, îți voi împlini cu sânguință poruncile. Dacă mă silești să-mi schimb credința, mai degrabă îți predau capul decât credința. Creștin m-am născut și creștin voi muri“, îi răspunde ofițerului, într-una din clipele grele de încercare când acesta voia să îl oblige să se lepede de credința sa.

Cât a fost prizonier, Sfântul Ioan Rusul s-a făcut următor smereniei lui Hristos, care s-a născut în ieslea din Betleem, căci, fiind rânduit să îngrijească de vite, se odihnea într-un colț al

staulului în care ostenea zilnic. Cu rugăciunile sfântului, noaptea grajdul se umplea de bună mireasmă, devenind lăcaș de nevoință. Tot noaptea mergea în ascuns în apropiere la o biserică a Sfântului Gheorghe, unde făcea priveghere și primea Sfintele Taine.

O minune din timpul vieții sale i-a făcut pe cei din casa stăpânului să-l respecte. Căci într-o zi în care stăpânul era în pelerinaj la Mecca, la o masă în familie, stăpâna își exprimă regretul că soțul nu poate și el mânca din pilaful gustos, care, de altfel, era preferatul lui. Sfântul Ioan se oferă să trimită el farfuria stăpânului, iar stăpâna, râzând cu mesenii săi, i-o dă, gândind că vrea să mănânce el pilaful. Cuviosul se retrage la locul său de odihnă, rugându-se. Minunea se confirmă când, întors de la Mecca, stăpânul aduce cu sine farfuria pe care o găsisese într-o zi în camera sa, aburindă, cu pilaful care îi plăcea atât de mult! Atunci, toți cei din casă, văzând această minune, s-au cutremurat și îl priveau pe cinstitul Ioan ca pe un om plăcut lui Dumnezeu. Sfântul Ioan Rusul a continuat să trăiască în nevoință, îngrijind de animale și dormind în staul, deși stăpânii i-au dat o cămăruță.

Sfântul Ioan Rusul a primit de la Dumnezeu darul de a cunoaște ceasul morții sale și, chemând preotul pentru Împărtășanie, acesta, temându-se de turci, i-a adus Sfânta Împărtășanie

într-un măr pe care-l scobise. Îndată după împărtășanie a trecut la Domnul, în anul 1730.

Iar în 1773, Sfântul Ioan Rusul s-a arătat în vis preotului său, înștiințându-l că trupul său a rămas întreg și neputrezit, iar preotul, cu mulțime de credincioși merge la mormânt, unde Dumnezeu coboară o lumină cerească deasupra lui, și astfel se află trupul întreg, bine mirositor. Sfintele moaște sunt puse atunci în Biserica „Sfântul Gheorghe“, unde sfântul obișnuia să privegheze.

În 1832, turcii trecând prin orașul Procopie, jefuiesc biserica și aruncă în foc moaștele Sfântului Ioan Rusul. Trupul sfântului se mișcă în mijlocul flăcărilor, ca și cum ar fi viu, înfricoșându-i foarte tare pe profanatori. A doua zi, creștinii curăță trupul sfântului de cărbuni și cenușă, minunându-se că l-au aflat întreg, nears. Doar o negreală se mai păstrează și astăzi ca mărturie a întâmplării de atunci.

După anul 1922, moaștele Sfântului Ioan au ajuns în insula Evvia, în actualul oraș Procopie. Aici s-a ridicat o nouă biserică, a cărei construcție s-a terminat în anul 1951. Ea adăpostește racla cu moaștele Sfântului Ioan Rusul, la care zilnic vin sute de pelerini. ❖

O mamă ce-și veghează dintre îngeri pruncii

O veste tristă ce o aflăm în timp ce ne despărțeam de tristețea Săptămânii Pătimirilor și ne pregăteam să primim în candelă și în inimi Lumina Sfintei Învieri. Preoteasa Dorina-Petruța Simion, mamă a trei copii, pleca la Domnul după o suferință cumplită, de care știam, dar care încă speram că nu-i va aduce un grabnic sfârșit.

O știam cu toții, căci blândă și frumoasă Petruța a venit mulți ani în biserica noastră. Ne-am bucurat mult, alături de rude și prieteni, când a devenit soția lui Ionuț Simion, cel care, ani mulți a cântat în strana bisericii Șerban Vodă. Și a fost hirotonit mai apoi preot, iar Petruța a preluat cu delicatețe sarcinile ce-i reveneau ca preoteasă. Fiind alături de preot, dar adăugând la menirea sa pe aceea de mamă. Frumos îngrijindu-se de Petru, Andrei și Sofia. O familie creștină de la care aveai ce învăța.

Dar iată că anul trecut o boală necruțătoare, autoimună, dă primele semne în viața tinerei preotese, și ea înaintează cu repeziciune, în ciuda a tot ceea ce, cu mari eforturi, au făcut cei doi soți. Au pornit chiar spre țări străine, unde un dram de speranță și munți de bani dădeau șanse, mai mari decât în țară, unei posibile stăgnări și chiar remisii a bolii.

Poate cel mai important dintre toate, și de aceea s-au făcut mii de rugăciuni și multe Sfinte Masluri, era ca Petruța să fie alături de copiii ei, care sunt prea micuți să înțeleagă de ce măicuța lor nu mai vine. Dar pe de altă parte, această familie strălucea prin iubirea și încrederea dintre soți.

Noi, cei care i-am cunoscut și-i iubim, nu vrem să ne arătăm a fii nici un dram nepăsători sau neînțelegători la marea durere ce încearcă această familie. Cu siguranță, sufletul preotesei Petruța, curat ca aurul, - căci a trecut printr-un foc al suferinței ce puțini îl pot răbda -, este printre îngeri, și veghează de acolo pe pruncii săi. Cu siguranță însă, Maica Domnului picură zi de zi alinare peste durerea și neliniștea familiei.

Și chemăm în rugăciune pe cel care, asemenea părintelui Ionuț Simion, și-a pierdut soția, mama celor patru copii ai săi, Sfântul Luca al Crimeei, cu nădejdea că acesta va ști cel mai bine să panseze rănile adânci din inima acestei familii și să aducă vindecarea.

Dumnezeu să o ierte! ❖

Împreună cântăm ÎNGERUL A STRIGAT

**Îngerul a strigat
cătrecă plină de daruri:
Curată Fecioară, bucură-te;
și iarăși zic, bucură-te,
că Fiul tău a înviat
a treia zi din mormânt
și pe morți a ridicat;
veseliți-vă, popoarelor.
Luminează-te, luminează-te,
noule Ierusalime,
că Slava Domnului
peste tine a răsărit;
saltă acum și te bucură, Sioane,
iar tu, curată Născătoare de Dumnezeu,
vesește-te întru învierea
Celui născut al tău. ❖**